

Người ăn xin

Lúc ấy, tôi đang đi trên phố. Một người ăn xin già lợm khộm đứng ngay trước mặt tôi.

Đôi mắt ông lão đỏ đục và giàn giụa nước mắt. Đôi môi tái nhợt, áo quần tả tơi thảm hại... Chao ôi ! Cảnh nghèo đói đã gặm nát con người đau khổ kia thành xấu xí biết nhường nào !

Ông già chìa trước mặt tôi bàn tay sưng húp, bần thỉu. Ông rên rỉ cầu xin cứu giúp.

Tôi lục tìm hết túi nọ túi kia, không có tiền, không có đồng hồ, không có cả một chiếc khăn tay. Trên người tôi chẳng có tài sản gì.

Người ăn xin vẫn đợi tôi. Tay vẫn chìa ra, run lấy bẩy.

Tôi chẳng biết làm cách nào. Tôi nắm chặt lấy bàn tay run rẩy kia :

- Ông đừng giận cháu, cháu không có gì để cho ông cả.

Người ăn xin nhìn tôi chằm chằm bằng đôi mắt ướt đẫm. Đôi môi tái nhợt nở nụ cười và tay ông cũng xiết lấy tay tôi :

- Cháu ơi, cảm ơn cháu ! Như vậy là cháu đã cho lão rồi. - Ông lão nói bằng giọng khản đặc.

Khi ấy, tôi chợt hiểu rằng : cả tôi nữa, tôi cũng vừa nhận được chút gì của ông lão.

Theo TUỐC-GHÈ-NHÉP

- **Lợm khộm** : (dáng vẻ) già yếu, lung còng, chậm chạp.
- **Đỏ độc** : rất đỏ, nhu có pha sắc máu.
- **Giàn giụa** : (nước mắt) tràn ra nhiều, không kìm giữ được.
- **Thảm hại** : (dáng vẻ) khổ sở, đáng thương.
- **Chằm chằm** : (nhìn) chăm chú, lâu không chớp mắt và có ý dò hỏi.

1. Hình ảnh ông lão ăn xin đáng thương như thế nào ?
2. Hành động và lời nói ân cần của cậu bé chứng tỏ tình cảm của cậu đối với ông lão ăn xin như thế nào ?
3. Cậu bé không có gì cho ông lão, nhưng ông lão lại nói : "Như vậy là cháu đã cho lão rồi." Em hiểu cậu bé đã cho ông lão cái gì ?
4. Theo em, cậu bé đã nhận được gì ở ông lão ăn xin ?